

Srobotarji

Ilustriral Fr. Godec

V dolini za Kremenjakom leže Srobotnice. Ni tako majhna vas, a skrita, da bi je ne našel, kdor ni vaje teh krajev. Če je kdo tja zablodil, ko je v Kremenjaku rezal krovnice ali stikal za krivinami, da bi popravil sani, je prevzet nad tem koticom vzdiknil: »Tukaj je sreča doma, če nikjer na svetu!«

Srobotarji so res dolgo živeli sami zase. V miru in zadovoljstvu so uživali dobrote, ki so si jih priborili na vegastih oplazih. Res da je kakšen berač, ki je zašel med nje, tudi o njih vedel kaj povedati: da so ženske jezične kot drugod, da je vsak dan ravs in prepir pri vodnjaku na vasi, le da samo gozd posluša tožbe in težave, ki jih s povzdignjenimi glasovi razkrivajo med seboj. A tega so bili navajeni kot mlinar na ropot.

Ko so si pa izvolili župana, se je začelo drugačno, čisto novo življenje. Vse njih delovanje se je usmerjalo napredku, ki se je naglo razvijal, toda ljubi mir je jemal slovo.

V nedeljo po maši so zborovali občinski možje z Uhanom na čelu, ki jim je županil. Razodel jim je zdavnej skovani načrt: brizgalne nam je treba in kupili jo bomo. Še nikoli, odkar Srobotnice stoje, ni nikomur prišlo kaj takega na misel, ali tisto dopoldne so možje soglasno pribili, da se morajo zavarovati pred ognjem.

»Prav govoriš, Uhan!« je vpil Bontek. »Kar ti rečeš, to drži.« Hvaležno je župana potrepljal s krivenčastimi prsti po rami in ta se je s smehljajočim obrazom ozrl po možeh, jim dal še nekaj navodil ter zaključil sejo v sladki zavesti, da se bliža Srobotnicam taka doba, ki je še vredne niso.

Kakor bi v rog zatrobil, se je raznesla novica, kaj so se domenili. Val navdušenja se je zagnal do zadnje koče, ponos jim je dvignil glave. Od ust do ust je rasla govorica. Ob večerih so se zbirali pri brluškah in že so vedeli, kakšna bo brizgalna, kako daleč bo nesla in kdo se bo nanjo najbolj razumel.

»Si videl, kaj znamo?« se je namuznil Bontek, ko je krevsal k Uhanu. Tako se je pomladil, odkar ga je župan sprejel v odbor, da bi najrajši čez streho zalučal palico, ob katero se je opiral že trideset let. A Jure, kateremu so te besede letele, si ni bil dober z županom. Skomizgnil je z ramami in molčal.

»Na strehi lahko zakuriš, pa ti bomo do iskre pogasili,« se je bahal Bontek, široko razkoračen in oprt na krivko. Smejal se je in pikal Jureta.

»Kaj boš ti švedra gasila, saj še sam sebi nisi kos!« Ujezilo ga je. Edini je bil, ki si je upal črhniti čez županski odbor. Saj ni na spomlad čakal in prosil koruze kakor drugi, kadar jo je preskrbela občina. Sam svoj je bil, še volil ni Uhana.

»Kakšno neumnost boste napravili, drugega nič,« jo je zabrusil Bontku, ki je v zadregi grizel zadnji košček cigare.

»Če to župan zve,« je pomislil in že mu je ušlo skozi zobe.

»Misliš, da se ga bojim, če sto brizgalen kupi.«

Jure se je pomaknil v vežo, Bontek pa žalosten odkolovratil po stezi.

Ni minil še teden dni od tiste važne seje, ko so Uhan in njegovi prijatelji hodili od hiše do hiše in pobirali dobitke za gasilsko veselico. Vse jim je prav prišlo: žito, perutnina, posoda, rože v lončkih. Gospodinje so kar ponujale. Saj kaj takega, kar bo zdaj, ni še nikoli bilo in nikoli več ne bo v Srobotnicah. Pa tudi odrezati so se hotele, da bi le prišle v pohvalo zaradi svoje darežljivosti. Gospodarji so bernikom primaknili še kakšen kozarček žganja, češ: boste laže nosili. To je bilo na Uhanovem podu ropotije. Grablje, vile, koši, košare, motike — vse skrižem je ležalo. »Le gasimo,« so šalobarili po vasi, peli in vriskali.

Prišel je dan, ki so ga Srobotnice čakale že sto in sto let. Kar na mah se je razneslo: brizgalno imamo. Vse je vkup drlo, staro in mlado, ko se je svetla medenina zaiskrila sredi vasi. Možje so ravšali, žene kričale, otroci se plazili okoli voza in se strahoma dotikali drobnih vijakov. Vzklikali so županu, ki je ponosno sedel na vozu.

»Žvoni,« zavpije Bontek in že plane nekdo pod stolp. Zvon se je zamajal, a tudi bučeči glas ni prevzel hrupa.

»Ti bom že pokazal!« Krepke roke so ga zgrabile za lase in ga potegnile na travo.

»Kaj se zmisli. Kaj takega pa še ne, kar Srobotnice stoje.« Župnik se je obrnil in smeje se odšel.

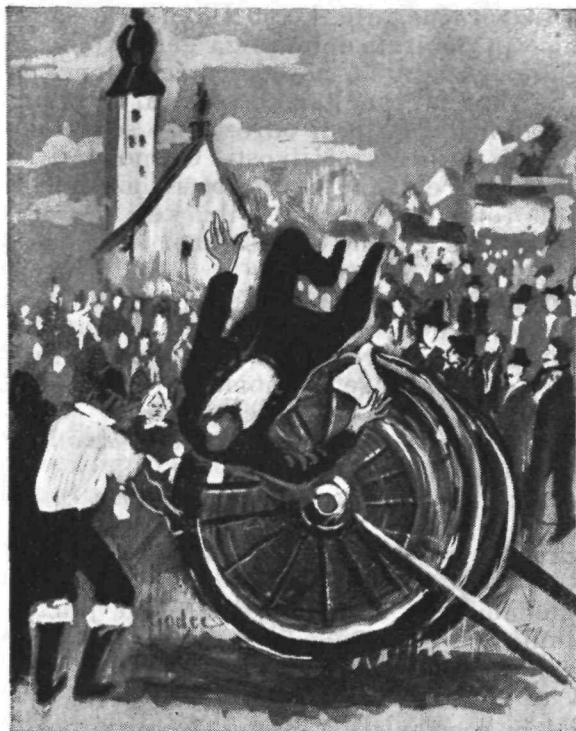
Sonce je radovedno pogledalo izza oblakov. Privoščilo jim je veselje. Šele v mraku je potihnilo po Srobotnicah. Tisti večer so šele pozno v noč ugaševale luči po vasi. Pred podom je prenočevala brizgalna. Stražila sta Špan in Resnik. Tako je bil ukazal župan.

Ves teden je bilo živo, kot bi v mravljišče dregal. Delo po polju so popustili. Od jutra do večera je v Kremenjaku pela žaga, peli so tudi možje in fantje. Podirali so smreke, jih belili, vozili v vas in postavljali mlaje. Dekleta so pletla vence, jih razpenjala od mlaja do mlaja in razobešala ob oknih. Uhan je delo nadziral. Za vsakega je imel prijazno besedo, šalil se je, kot bi imel dvajset let. Obraz mu je žarel od zadovoljstva. Nabiral je gasilce, kar gnetli so se v pisarni, ko so pomerjali nove uniforme. Če je bil še tako vretenast, ga je uniforma napravila junaka, kot bi ga ulil. Marsikatera grba se je zatajila, res, gasilska četa je bila, kot bi trenil, pripravljena za borbo z ognjem.

Težko pričakovana nedelja se je vendar prismejala. Nebo je bilo ubrisano kot steklo. Mehki vetrič je hladil vroče čelo gospoda župana, ki ni vedel, kam bi se dejal od samih skrbi. Našlo se je ljudi, da se je vse trlo. Gasilci so tekali po vasi. Čuli so se klici bratovskih pozdravov: Na pomoč, na pomoč!

Po maši je bila blagoslovitev in potlej se je šele začelo pravo življenje. Na mežnarjevem vrtu so bili postavili mize in klopi. Prostor so skrbno zadelali z vejami, da ne bi kdo brez vstopnine okušal sladkosti veselice.

Žongrov Jožek je zaigral na harmoniko, kozarci so zažvenketali, smeh in dobra volja se je naselila v srca Srobotnjakov. Mladi pari so se zavrteli, še Uhana so zasrbele pete, a bal se je, da ne bi pozabil govora, ki ga je mečkal v žepu na papirju. Sukal se je med mizami, pokušal vino, ki so mu ga ponujali občani, se smejal in pel z vreščecim glasom. Hrup se je večal, vriski so se zadirali v nebo. Vsemu svetu bi radi razodeli, kaj so čutili v dušah. A kaj, ko je Bog tako nizko potisnil Srobotnice in jih tako obdal z gozdom, kot bi bile za večno izgubljene.

Na sredo so pripeljali brizgalno, župan se je povzpел nanjo, a stopil je tako neokretno, da mu je spodletelo in pogrnil jo je po travi, kakor je bil dolg in širok.

»Neroden si pa kot hruškova brst.« Bontek mu je pomagal na noge.

»Si se pobil?«

»Saj nisem s hruške padel!«

»Visoko res ni,« ga je tolažil in mu steval obleko.

»Ti daj, pa boš videl.« Uhan je pisano gledal in že premišljal, ali naj ne govori. Ljudstvo je umolknilo. Oči vseh so bile vanj uprte. Kaj je hotel. Odborniki so ga varno spravili spet na brizgalno. Iz žepa je potegnil list, zajel sapo in zastavil besedo:

»Srobotarji in Srobotarice! Vedno smo trepetali od strahu, kdaj nam bo ogenj uničil domačijo. Zdaj smo brez skrbi. Gospodinje, pogumno zakurite krušne peči. Od danes se plamen nima pravice dotikati naših streh. To je tisto (udari z nogo, da otožno zazvenči), kar nas bo obvarovalo uničenja. Nihče nam ne more očitati, da nismo napredni. Hrabra četa, strni moči, da še više dvigneš ugled Srobotnic. Domovina pričakuje od tebe del, nad katerimi bo strmел svet. Srobotnice, večno boste živele!«

»Tako je!« Kakor orkan je zarjula množica, vriskala in norela, kot bi se hotela neba prijeti.

Uhanu je Bontek pomagal na tla. Ko je zanesljivo stal, si je pogladil znojni obraz, od vsakega lasu mu je kapalo. Smeje se je priklonil kričečim podložnikom in odšel v spremstvu odbornikov k belo pogrnjeni mizi. »Še dehnil ne bi, ko bi vate zijala vsa občina,« je pomežiknil Bontku, ko mu je natočil čašo.

Prišlo je popoldne, bližal se je večer, toda godbe, plesa ne konca ne kraja. Po hlevih je mukala živina. Kdo bi danes pasel? Niti slišali je niso pastirji. Zijala so prodajali z usti in skrivaj uhajali na vrt. Stisnila se je noč, oddaljeni so odhajali. Veselico so krepile nove sile bližnjih vaščanov. Še župan je danes pil, kot bi mu šlo za stavo.

»To ti povem, Uhan, županski stolček se ti ne bo še tako hitro spodmaknil, danes si ga podprl.«

Bontek se je stegoval k njemu, s palico podpiral brado, žvečil cigaro, ki mu jo je podaril župan in tako verno lovil njegove besede kot še nikoli pridige v cerkvi.

»Jure mi nagaja. Pa mi ne bo dolgo. Popravljaj bo občinska pota, koruze pa ne bo dobil, če gre prav po kolenih ponjo.«

Udaril je po mizi, da je pljusnilo vino v steklenici. Objectno se je režal in se oziral po podanikih ter ni opazil, da so gasilci z brizgalno bili že pri vodnjaku. Veselični prostor se je praznil, hrup se polegal.

Skočil je na cesto: »Kaj hočete?« Zakrilil je z rokami. Rdečica, ki mu je bila prej tako tuja, mu je začila obraz.

»Brez mene?« je kričal in se prerival med vaščani.

»Spridili bi jo radi.« Nihče ga ni poslušal, ne razumel, četudi bi si grlo razčehnil. Motorka je zabrnela, curek vode se je pognal pod zvezde. Srobotarji so priskočili, zatulili, da so zašklepetale šipe v oknih.

»Škopnik zažgite,« se je oglasil župan, ko je nekoliko potihnilo. Z njimi je potegnil, čeprav nerad; kajti ni preveč varno položiti ugled na tehtnico.

Kakor bi mignil, je stal na cesti škopnik in plapolal. Curek ga je odnesel, kot bi pomel.

»Na češpljo z njim!« se je drl Bontek.

»Boš kozolec tudi na češpljo privezal, preden ga boš gasil?« se je norčeval Jure. Tudi njega je pomaknilo na cesto.

»Na češpljo, na češpljo!« je odločila množica. Voda je završala, goreča slama je zafrfotala po zraku, padala na Srobotarje, ki so se s krikom odmikali.

*

»Kam jo bomo pa spravili?« je skrbel Bontek in po žepih iskal drobce tobaka. »Ooo,« je vzdihnil župan. Siva glava mu je klonila na prsi, roka, ki je držala kozarec, je omahnila in vino se je zlilo po novi obleki. Dvignil je koščen kazalec in si ga pritisnil na čelo: »Gasilskega doma nimamo.« Žalostno je pogledal po odbornikih, išoč pomoči.

»E, čez noč bo tukaj, jutri bo morda že kje požar,« se je odrezal Bontek. Še vselej je njegova največ zaleгла pri županu.

»Veš, da bo gorelo?« ga je prestregel Pangrè.

»Vem, vem, če drugje ne, pa v peči, ko ti bo stara zelje kuhala.«

»Nikar ga ne lomite. Ne vidite, da tajnik vse odgovore zapisuje. Še pozni rodovi bodo videli v knjigah, kako smo postavljali dom,« jih je svaril Špan.

»Fantek, ti nam ne boš levitov bral!« Nenadoma je vstal Bontek izza mize.

»Nimaš besede!«

»Kdo to pravi!« Špan je stisnil pesti. »Vso noč sem stražil kot pri vojaki, da me še zdaj noge bolijo, pa bom tiho?«

»Ti še vojaške suknje videl nisi.«

»Če je nisem jaz, jo je pa moj sin. Ti boš lajal nad menoj, ki si se v Kremenjaku zgubil in večal kot otrok.«

»Kaj tebi mar!« Bontek je planil proti njemu.

»Ne bosta se,« je posegel vmes Uhan in odrinil Bontka.

»Špan, povej, kako bi vso stvar uredili, če kaj veš,« je skušal župan v drugo smer preokreniti pogovor.

»Tole vam rečem,« se je pomiril.

»V šolsko klet z brizgalno. Nihče je ne bo zasledil, pa s poti bo. Občina jo je zidala...« — »Ne, jaz sem jo,« je pribil Uhan.

»Boste kmalu rekli, da jo je Šraj, ki tamle v rebri osebenjkuje.«

»Naj jo, kdor hoče, zdaj je naša,« se je jezno otepal Špan. »Brizgalna je tudi naša, kar pod šolo jo spravimo.«

Bontek je premišljal, kajepično zmajeval z glavo, oziral se na Uhana, kaj bo dejal na to. Županu je bilo nerodno, zvijal se je kot kača v precepu. Kaj bodo pa ljudje rekli, a pomagaj si, če si moreš.

»Dobro je,« je prikimal.

»Čisto prav,« so pritrdjevali za njim odborniki in nagibali kozarce. Le Bontek ni rekel ne bev ne mev in tudi pil ni.

Župan je poiskal hlapca in mu naročil, naj urno prinese hlevno svetilko, da bodo ogledali klet.

Uhan je lezel naprej, da je svetil možem, ki so mu sledili. Ko so odmaknili prislonjena vrata, so miši in podgane smuknile v skri-vališča. Pred županovo glavo so imele spoštovanje. Vse je bilo raz-vlečeno po kleti. V enem kotu so bila drva, v drugem repa, razbiti keblji in sesute brente so uživale zasluženi pokoj. Kar ni bilo za rabo, so ženske znosile v šolsko klet. Še dobra zibel je pri vratih čakala veselega dogodka. Župan je brnil zdaj to zdaj ono, da je mogel kam stopiti. Bontek je od jeze, ker je obveljala španova, tako na trdo prestavljal noge po brlogovju, da se je Uhan resno bal zanj: »Nikar ne šari, še ubil se mi boš, ko si tak, da bi te na kolenih zlomil!« Potisnil mu je zamašek cigare med prste. »Ravno prav, tudi trohice nisem več imel,« je zamrmral Bontek in založil v usta. Uhan je bil nataknjen. Ob vsako stvar se je obregnil, le ob zibel ne, saj je pri-romala iz županove kamre.

Ogledovali so, preudarjali in si belili glave, kje bi bilo najbolj pripravno za brizgalno. »Tu in nikjer drugje,« je odločil župan in drugi dan je bila brizgalna že založena z drvmi in senom, da bi je otroci ne zavohali. Dolge platnene cevi so razpeljali po klinih na tramovih.

Počasi, počasi so se uravnale Srobotnice po prejšnjih tirnicah. Kar hudo jim je bilo, da je minilo, kot bi v zrak pogledal. Pastirji so si dopovedovali na paši o najlepših dnevih vasi. Vsak je vedel vso zgodbo, kako je prišel na veselico, kaj je zadel pri srečolovu. Fant se je pri košnji ustavil in pomislil: O, lepo je bilo. Po vsaki jedi je pogovor nanesel na župana. Toda ta je hodil okoli domačije ves zaskrbljen. Niti občinskim možem ni pokazal bremena, ki mu je pritiskalo na srce. Vse mogoče so ugibali: da mu je pijača škodila, ko je ni vaje, so trdili eni. Nekateri spet, da ne more priti k sebi po trudapolnem govoru. Pravo je vedel pa le Bontek, saj je vedno slinil okoli njega.

Srečolov se je dobro obnesel, izkupička je bilo veliko, denarja so precej nabrali, a pritiskali so domačini, držali čez noč, jedli in pili za dobiček, ki so ga nalovili čez dan. Zjutraj so bili pa suhi, da bi pri vseh Srobotarjih ne zbral za kilogram soli. Po pošti so začela prihajati pisma: plačajte uniforme, plačajte za motorko.

Vaščani so končno nehali hvaliti motorko. Še pozabili so skoraj nanjo. Kako ne bi? Gorelo ni nikjer, še najstarejši možje ne pomnijo, da bi v Srobotnicah kaj več pogorelo kot razkopan uljnjak ali zvežen kozolec. Le Zaletel jih je spominjal, da imajo društvo. Obleke ni imel, pa se je kar v uniformi postavil v nedeljo pred cerkvijo.

»Si znorel,« je besnel župan, da je bilo vse v oknih. »Precej domov in se preobleci, sicer te izključim iz društva. Sramoto nam delaš!«

»Drugo mi dajte; saj se je ne branim. Kakor Adam pa tudi ne bom hodil po svetu.« Prestopil se je, čisto nič si ni vzel k srcu ostre besede. Pomežikoval je z očmi, kot bi se norčeval.

»Kar se pa neumnosti tiče,« je počasi prikladal Zaletel, »mislim, da ste vi neumni, ki se nad menoj ujedate.«

»Tepec,« je zarohnel Uhan, da se je Zaletel kar ušibil in razsrjen odropotal v hišo. Zaletel je pa nosil uniformo v petek in svetek, na občinski seji in na njivi, kakor je nanese.

*

Gluha noč je bila že zavila srečne Srobotnice v sanje, ko je Uhan še vedno hodil po sobi gor in dol. Zopet je dobil pismo, prijazno in obenem svareče. Uniforme niso plačane, Zaletel jo je pa že skoraj razdelal.

»Grenak je moj kruh, grenak,« je potožil sam pri sebi. »Je pa časten,« mu je šepetalo nekaj na uho. Zamahnil je z roko in se nagnil skozi odprto okno.

»Jasno kot ribje oko. Jutri bomo listje grabili.«

Za Orlako se je zasvetilo. Napel je oči, neka tesnoba mu je zagomazela v udih. Sij je rasel nad Kremenjakom.

»Gori!« Zavpil je, da se je sam sebe ustrašil, planil k vratom, tipal ob stenah. Taka zmedenost se ga je polastila, da ni našel vrat.

»Gori, gori!« Na pol divji je silil v omaro, loputil s krili, a ven ni mogel. Vsa hiša je bila pokonci, drveli so na prosto.

»Kje so vrata?« Zaletaval se je zdaj v mizo, zdaj v peč. Latvico mleka, ki je stala na polici, je zvrnil nase in šele potlej se je zavedel. Skočil je na plan, prestrašen dirjal po vasi in kričal: »Ogenj, ogenj!«

»Za pet ran božjih, kje gori?« Vse je drlo skupaj. Ko bi strela udarila, ne bi tako naglo vzdignila Srobotnic. »To ni v naši občini,« je vršalo med ženskami, ki so preplašene strmele v Kremenjak. »Kaj zato, naše pomoči potrebujejo,« je režal župan, da so se mu pene nabirale okrog ust. Sledovi kislega mleka se niso videli v temi.

»Ta trenutek sem čakal vse življenje. Prinesel mi bo čast,« je pomislil. »Ne smem ga zamuditi.«

Gasilci so se vrteli, kakor bi bili brez uma. Ta je komatal konje, oni je pripravljaj voz. Župan in nekateri možje so

vdrli v klet, izvlekli brizgalno ter jo vrgli na voz. Bontek je udaril po konjih in kar padli so v Dolenjo vas.

Plameni so objemali pod, plahutali, se zvijali in lizali črvivo tramovje. Žene so ropotale s kebli, nosile vodo, otroci jokali, živina je mukala po vrtovih, kokoši so frfotale v ogenj. Uhan se je vstopil pred motorko, ukazoval odločno in kratko, gasili so, polivali, da je po vsej vasi splav tekla.

»Kaj mrcinite,« je Uhan stisnil škrbine v čeljustih, ko kljub tuljenju ni švignil curek v ogenj. Skakali so okrog, potili se, pregledovali. Nič. Silna jeza se je polastila vseh. »Druge delujejo, naša ne,« so se brusili med seboj. Ogenj je švigal, že je posegal po kašči. Kriki, tuljenje, sikanje, prasketanje je mašilo ušesa. Srobotniški župan je stal kakor vkopan.

»Vijakov ni,« je zakričal Zaletel, ki se je še najbolj razumel na brizgalno.

»Cevi so raztrgane,« je pljunil Bontek in škrenčal kar po eni sami nogi.

Gasilci drugih občin so kmalu opazili, da pri Srobotarjih ni vse v redu. Že so hoteli pomagati, a Uhan se je zadrhl nad njimi, da jim nič mar ne gre. Kar pihal je, tako ga je jezilo. Stokrat se je v minuti pokesal, da je prav v Dolenjo vas šel iskat slave. Nestrpno je stopical, pogledoval zdaj v ogenj, ki je peklensko žvižgal v temno noč, zdaj na svoje gasilce.

»Nazaj!«

Zasigal je, kot bi ga kdo tiščal za vrat.

»Saj še začeli niste!« se je zaslišal kroh v gruči. »Pusti jih, še pepel bi spridili.«

Voz je zdrčal skozi vas. Uhan je potrkl klampal za njim. Bontek ga je spremljal. »Sramota na večne čase, sramota na večne čase,« so mu peli koraki. Šepal je. V naglici je pozabil deti slamo v čevlje. Kurja očesa so ga tiščala, da je počepal. V glavi mu je vrelo. Še vedno so mu zvenele po ušesih zaničljive besede, ki so padale nanj in na vso občino. Bilo mu je,

da bi vse skupaj vrgel iz rok. Naj se kdo drugi ubija, če se hoče.

»Kdo je kriv?« se je obrnil k Bontku, ko sta drug za drugim tipala v temi po Brinjevi gori.

»Načelnik, kdo drugi. On bi se moral brigati, ne samo čakane razklepati. Saj ni bilo nič pripravljeno,« je Bontek udrihal po Španu, ki je bil za načelnika.

Nihče ni vedel, kdo je pokradel vijake. To je župana najbolj peklo. Špan bi moral paziti nanje, to je bilo vsem jasno.

Po dolgih ovinkih je prišlo na dan, da so otroci skrivaj hodili ogledovat brizgalno, saj so bila vrata samo prislonjena. Manjši deli motorke so jim bili všeč in večkrat jih je učiteljica zalotila v šoli, ko so si jih izmenjavali med seboj.

»Dom moramo postaviti,« so se vdajali odborniki pri seji.

»Le dajte ga. Jaz vam ne bom za župana več.« Postajal je zadirčen.

»Bodi pameten, saj boljšega nimamo.« Možje so se spogledali.

Strah jih je obšel. Ta bo pa lepa, da bodo še brez župana, če se jim ta upre.

»Sama nehvaležnost, četudi se trudim za vas na žive in mrtve.«

O, pa se je znova vpregel v občinski voz, da ga potegne na svetlo pot slave. Težak je. Vsi Srobotnjaki so se nadedi, Uhan se pa spet poti, da mu srage zalivajo potrpežljive oči, ki znajo vse prenesti, vse pretrpeti za svoje podložnike. Še hodi Bontek k sejam. Tiste lehe, kolikor jih je iztrgal gozdu, saj bi jih na prste preštel, je izročil sinu. Sam pa pomaga riniti občinski voz, da se mu je skrivil hrbet, kot bi sopihal po Prédalih z merniško vrečo na plečih.

Uhan je vljuden, kot je vedno bil. Postal je zgovoren, da je vsaki Srobotarici otovrej, le o brizgalni noče nič slišati, ki rjavi še vedno v šolski kleti in čaka lepšega stanovanja.

Griša Koritnik

Naši mladci

Kaj bo Bojan, ko doraste?

Bojan bo vojak:

Strumno v četi bo korakal,

drzno iz letala skakal,

vozil ga naprej in oznak —

Bojan, korenjak.

Kaj pa Gregec, ko doraste,

Gregec, ptičji svat?

Urata v vigrəd bo odpiral,

ptičicam na svatbi sviral

kot vesel brat —

Gregec, ptičji svat.

Kaj bo Cvetko, ko doraste?

Cvetko bo vrtnar:

Zrak in sonce bo užival,

žlahtne rožice zalival,

usak od njih odurčal kvar —

Cvetko, mlad vrtnar.

Kaj pa Jurče, ko doraste?

On bo muzikant:

Drobne bo ubiral strune,

stal pod oknom v suitu lune

neugnan bo fant —

Jurče, muzikant.

Kaj pa Živko, ko doraste,

kaj bo on počel?

Živko naš dorasti noče,

le mladosti se mu hoče —

večno mlad, vesel

rajal bi in pel.